

завършва съ интересната надежда: „като знаят, че това положение докарва отпадък на Турция, възможно е нейните управници да се стреснат и да подобрят положението в Македония“. Тази надежда е изказана, или защото властта не е допускала да се каже нѐщо по смѐло, или защото емиграцията не е имала тогава на какво да разчита.

Не само че правителството не е могло да заплашва съ една война, но — и самата македонска организация не е представлявала оная сила, която е необходима, за да се разтревожи Турция. А и надеждитѐ, възлагани обикновено на Русия, за окончателното разрешаване на въпроса по това време не сж съществували, та не е вижданъ начина, съ който е могло да бжде заплашена Турция. Ето защо вниманието се насочва отново къмъ създаването на една бойка задгранична сила отъ македонцитѐ, която ще бжде на разположение за решителнитѐ дни.

„Никакви законни пѐтища не могат да помогнат на македонския въпросъ, защото относно Турция, миналото показва, че тия пѐтища сж пусти. Затова нашата интелигенция трѐбва да вземе сама въ рѐцетѐ си грижата за разрешение на своя въпросъ“ („Македония“/91 год., бр. 7).

Годината 1891 не се обогатява съ нова идея — тя се движи сѐ около едно правдиво очертаване положението в Македония и около неопредѐленитѐ смѐтни надежди, че ще настѐпят по добри дни. Ще настѐпят, било защото Европа не ще допусне да се изтрѐби цѐло племе, било защото Турция ще рухне подъ тежестта на своитѐ престѐпления.

„Турцитѐ се чувствуватъ силни, но ще дойде минутата, когато измѐченитѐ ще напрегнатъ своитѐ сили и ще надвиятъ тѐхната гнила сила; и колкото повече насилия и беззакония вършатъ въ Македония, толкова повече се приближава тая минута“. („Македония“ бр. 5/91 год. отъ 9/II)

Праватъ се въ сѐщото време нови и непрестани позиви къмъ емиграцията да се организира.

Ако тонѐтъ въ организитѐ на македонската организация не се е издигалъ много високо и посочванитѐ срѐдства за разрешаването на македонския въпросъ не сж излизали отъ кръга на правителственитѐ насоки, това се е дължало и на общата държавна политика. Като се отбелязватъ безчинствата на турската властъ въ Македония, гордиятъ езикъ на македонския революционеръ е билъ принуденъ да заеква и да не казва това, което тежи на душата. Вестниците, издавани въ защита на македонското дѐло, сж продължавали да играятъ ролята на единъ видъ официози: „внимателно да предупреждаватъ Турция“, „да се надяватъ“, — да я молятъ. На 5 дек. 1893 година в. „Гласъ Македонски“ (бр. 2) пише: „Последнитѐ наши сведения изъ татковината рисуватъ положението въ много черни краски. Нѐма къоше кѐдето да не броди разбойникѐтъ турчинъ. На всѐкъде грабежи, обири и убийства. *Ние се надяваме*, че правителството на Н. В. Султана ще прибѐрза съ потрѐбнитѐ разпореждания, за да се успокои страната и всѐки гражданинъ мирно и свободно да си гледа работата“.

Въ това време, когато се отбелязва, че нѐма кѐтъ отъ Македония, въ който да не ставатъ най-грозни престѐпления и че страната е изпаднала въ пълно безвластие, официалниятъ органъ на прокуденитѐ македонски синове изказва надеждата, че правителството на Н. В. Падишаха ще направи нуждното, за да престанатъ престѐпленията въ Турско, които следватъ непрекъснато отъ нѐколко вѐка. Очевидно е, че тази мисълъ не е мисълъ на представителя на емиграцията, който не е могълъ да има вѐра въ такава легенда.

Нѐколко дни следъ посочената характеристика на турското управление се прави една нова (бр. 4 отъ 19/XII), като се изтъкватъ и истинскитѐ агенти на злото. Това сж „официалнитѐ органи на турската държава“.

„Чиновниците въ турско сами помагатъ на разбойниците въ Македония да убиватъ и опустошаватъ. Ние се надяваме, че правителството ще направи сериозни постѐпки предъ В. Порта“.